

at jeg er ham forbunden for den Skildring, han gav af den Stilling, jeg indtager i denne Sag. Den var i det hele taget ganske rigtig. Jeg kunde dog have Lyst til at udtale, at det er ganske vist mig, der har holdt Foredraget ved Handelsmødet som Medlem af den danske Handelsstands Fællesrepræsentations Forretningsudvalg; men jeg har ikke redigeret eller foreslaaet den Resolution, som blev vedtagen ved den Lejlighed, selv om jeg i øvrigt kan tiltræde den. Jeg vilde dog oplyse om dette, thi vel er min Stilling lidt særegen og maaske lidt mindre fri, end jeg gerne kunde ønske, den skulde være, men saa ufri er jeg dog ikke, som jeg vilde være, hvis jeg havde foreslaaet eller redigeret den da vedtagne Resolution.

For Resten vil jeg gerne slutte mig til alle de Ønsker, der nu fra tre forskellige Sider ere fremkomne om, at dette Lovforslag maa føre til det Resultat og den Ro hos Næringslivets Udøvere, som der er udtalt Haab om. Det er ikke nogen knyttet Haand, som ligger i den Bemærkning, at hvis det skulde vise sig, at det ikke lykkes, vil Vejen være aaben til paa ny at fremkomme med Forslag i den gamle Retning, det er kun, hvad jeg vil kalde en ret selvfølgelig Bemærkning. Jeg har Haab om og skal af ringe Evne bidrage til, at Resultatet af dette Lovforslag, om det bliver ophøjet til Lov, maa blive saa godt som muligt.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en ændret Affattelse af Forordning af 28. Juli 1841 § 3 og af § 153 i Lov Nr. 51 af 25. Marts 1872 om Konkurs m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A, Sp. 3657).

Sagen sattes under Forhandling.

Poul Rasmusen: Ved Forelæggelsen af nærværende Forslag fremhævede den ærede Forslagsstiller, hvorledes det var en Fortsættelse af den Udvikling, der havde fundet Sted paa dette Omraade fra 1841 til 1872. Ganske rigtig er den Betragtning

vistnok ikke, idet Forholdet snarere maa opfattes saaledes, at Konkursloven af 1872 gjorde en meget stærk Indskrænkning med Hensyn til Pantsættelse af Løsøre. Da ophævedes nemlig det villiebestemte Pant i Tingsindbegreber og Pantsættelse af alt, hvad man ejer og ejendes vorder. Men for at mildne den stærke Overgang indførte man Bestemmelsen i § 151 om Pantsætning af visse Tilbehør i Forbindelse med fast Ejendom. Den ærede Forslagsstiller vil se, at det, der skete den Gang, var en betydelig Indskrænkning i Retten til Pantsætning af Løsøre, og Forholdet er vel overhovedet ogsaa det, at villiebestemt Underpant i Løsøre i Almindelighed anses for at være et Institut, som ikke er særligt heldigt. Allerede da Konkursloven var fremme her i 70erne, var der ikke lidt Stemning for, at man skulde have gjort Indskrænkningerne betydelig større, og overalt ude i fremmed Ret har man ogsaa bestrebt sig for at indskrænke det villiebestemte Underpant i Løsøre. Enkelte Steder har man netop de samme Regler som her med Hensyn til Accessoriers Pantsætning i Forbindelse med fast Ejendom. De gælder saaledes i fransk Ret, hvor den ærede Forslagsstiller vil finde det i Code Civil § 21, 18, og i Bürgerliches Gesetzbuch vil man for Tysklands Vedkommende finde en ganske tilsvarende Regel. Kun er der den Forskel, at i Tyskland omfatter Pantsætningen i Forbindelse med Ejendommene den Afgrøde, som er nødvendig for at foretage de fornødne Saaninger. I Sverige og Norge er Forholdet jo det, at man sammen med fast Ejendom kun pantsætter det rent naturlige Tilbehør.

Staa vi da nu overfor Spørgsmaalet om en Udvidelse af denne Pantsætningsret, maa vi altsaa se det udelukkende fra det Synspunkt, hvorvidt det samfundsmæssigt set vil være forsvarligt og fornuftigt at foretage en saadan Udvidelse. Nu er det ganske givet, at man fra mange Sider vil sige, at det er jo altid heldigt, naar Folk kunne faa større Laan. Dette Argument kan jeg ikke fuldt ud anerkende. Ganske vist er det altid bedre for Folk at faa den billigere Driftskapital gennem de større Laan, men som Tiderne i Øjeblikket ere, indeholde de jo ikke en Opfordring til at forøge Folks Adgang til at optage Laan. Et Argument, som derimod efter min Mening har en ikke ringe Betydning, er det, at Værdien af adskillige af de Løsøregenstande, der tilhøre en fast Ejendom, er betydelig større i det Øjeblik, de forblive ved Ejendommen. Det er et Argument,